

**Kak
přinůdu do
njobjes?**

Werner Gitt

Kak přiindu do njebjes?

Temu wěčnosť wjele ludži ze swojeho wědomja wuspinuju. To wobkedžbujemy samo pola tych ludži, kotřiž su na kóncu swojeho žiwjenja. Ameriska dźiwadźelnica Drew Barrymore je jako džěčo hłownu rólu we fantasy-filmje „E.T.-zwonkazemski” hrała. Hdyž bě 28 lět (nar. 1975), wona rjekny: „Jeli ja prjedy zemru hač moja kóčka, potom dajće jej mój popjeł k žranju. Tak budu znajmjeńša w swojej kóčce dale žiwa.”

Njestej tuta bjezmyslnosć a krótkowidnosć, štož smjerc nastupa, wostróbnjacej?

Hdyž je Jězus na zemi žiwy był, je wjele ludži k njemu přišlo. Jich naležnosće a próstwy běchu zwjetša zemske.

- ***Džesać wusadnych muži chcyše być wustrowjene*** (Lukaš 17,13).
- ***Slepi chcychu widžeć*** (Matej 9,27).
- ***Druzy wočakowachu pomoc při rozdžělenju džědzinstwa*** (Lukaš 12,13-14).
- ***Farizejojo prašachu so, hač dyrbja kejžorej dawck płaćić*** (Matej 22,17).

Ale jenož mało ludži je so Jězusa prašalo, kak móža do njebjes přińc.

Tak so na přiklad jara bohaty młody muž Jězusa woprašo: „***Dobry Mištrje, što mam činić, zo bych wěčne žiwjenje dobył?***“ (Lukaš 18,18). Jězus jemu wotmołwi, zo dyrbi wšitko, štož wobsedži abo na čimž jeho wutroba wisa, předać a Jězusa scěhować. Dokelž běše młody muž jara bohaty, tutu radu njepriwza a so z tym wěčneho žiwjenja wzda.

Někotři ludžo njepytachu njebjesa a z tym wěčne žiwjenje. Wuwzaće je Cachej. Cachej je Jězusa jenož widžeć chcył. Wón je wjace dóstał, hač je wočakował. Hdyž je jeho Jězus wopytał, je wón njebjesa namakał.

Jězus jemu praji: „**Džensa je so tutomu domej zbóžnosť stała**“ (Lukaš 19,9).

Kak namakamy njebjesa?

Z toho, štož je so horjeka prajiło, móžemy slědować:

- Njebjeske kralestwo móžemy kóždy dzeń namakać. Je derje wo tym wědžeć, dokelž tež wy, lube čitarki, lubi čitarjo, móžeće sej džensa njebjeske kralestwo dobyć.
- Njebjeske kralestwo njeje wjazane na někajke wukony, kotrež dyrbymy zdokonjeć.
- Njebjeske kralestwo móžeš cyle njepríhotowany namakać.

Naše wosobinske koncepty, kak bychmy móhli njebjeske kralestwo docpěć, su wšitke wopačne, hdyž njewuchadžamy z Božeho słowa. Šlagrowa spěwarka spěwaše wo klawnje, kotryž po dołholětnym džěle w cirkusu wotstupi: „Wón přińdže cyle wěsće do njebjes, dokelž je telko ludži zwjeselił.“ Jara bohata žona daše dom za chudych natwarić. W nim móžeše 20 žonow bjez koštow žiwe być, ale pod wuměnjenjom, zo so kóždy dzeń hodžinu za dobroćelku wo jeje dušinu zbóžnosť modla.

Ale kak dóńdzemy woprawdže do njebjeskeho kralestwa?

Jězus praji nam přiřunanje, zo bychmy na tute prašenje jasnu wotmołwu dóstali. W ewangeliju po Lukašu 14,16 rěči Jězus wo čłowjeku (w přiřunanju steji tutón čłowjek za Boha), kotryž chce wulku hosćinu (w přiřunanju steji hosćina za njebjeske kralestwo) wuhotować, a wón sćele wěštym ludžom přeprošenja. Wotmołwy na přeprošenja su wostróbnjace.

Jedyn po druhim poča so zamołwjeć. Prěni jemu rjekny: „Sym sej polo kupiř...“, druhu praji: „Sym pječ zapřahow wołow kupiř...“, třeci so zamołwi: „Sym so woženil a tohodla njemóžu přińć.“ Jězus skónči přiřunanje ze słowami hosćicela: „**Praju pak wam, zo njewop-ta žadyn z wonych muži, kiž běchu prošení, moju hosćinu**“ (Lukaš 14,24).

Na tym widźimy, zo móžemy njebjeske kralestwo namakać abo zhubić. Najwažniše je, hač přeprošenje přijimamy abo wotpokazamy. Jednoriša njemóže dróha do njebjes być! Hdyž su jónu ludžo z njebjes wuzamknjeni, potom nic tohodla, zo njejsu dróhu znali, ale tohodla, zo njejsu přeprošenje přiwezali. Tući tři w přiřunanju wopisani ludžo njejsu nam z přiřadom, dokelž žadyn z nich přeprošenje njeřiweza a na hosćinu njeřińdže. Hač so hosćina nětko wotměje?

Wězo! Nětko hospodar hižo njesće wosebite přeprošenja někajkim wubranym ludžom. Nětko płáči jenož słowo: „Přińdźce!” A kóždy, kotryž so přeprosyc da, ma wěste městno za swjedženskim blidom. Što so nětko stanje? Haj, ludžo přińdu – woni přińdu samo we wulkich syłach. Po wěstym času hospodar mjezybilancu sčehnje. Hišće su někotre městna swobodne! Wón praji svojim služownikam: „Dźiće na puće a přińuće jich zastupić! Přeprošujće dale!”

Na tutym městnje chcu přiřunanje na was přenjesć, dokelž wone tež džensa płáči. W njebjesach su hišće swobodne městna a Bóh da tebi prajić: „Pój, zabjer swoje městno w njebjesach! Budž mudry a rezerwuj sej městno za wěčnosť! Čiń to hišće džensa!”

Njebjesa su njesměrnje rjane, a tohodla přiřunuje Jězusa njebjesa z wulkim swjedženjom. W 1.lisce Korinćanam (2,9) čitamy: „**Žane wočko njeje widźało, žane wucho njeje słyšało, žana čłowječa wutroba njeje začuła to, štož je Bóh přiřotował tym, kiž jeho lubuja.**” Ničo njeje na tutej zemi, štož by so přibližnje móhło přiřunać z Božim kralestwom. Tak njesměrnje rjenje je tam!

Njebjeske kralestwo njesměmy na žadyn pad skomdźić, dokelž wone je jara drohotne. Jedyn je za nas wrota do njebjes wotewrěł – Jězus, Syn Boži. Jemu mamy so tež džakować, zo je přistup do njebjes tak jednory. Nětko jenož hišće na našej woli zaleži. Jenož krótkowidni, kaž mužojo w přirunanju, přeprošenje njesćěhuja.

Jězus nas wumóži

W Japoštołskich skutkach (2,21) čitamy jara wažne hrono: „**Kóždy, kiž zawoła Knjezowe mjeno, budže wumóženy.**” To je jadrowa sada Noweho zakonja. Hdyž běše Pawoł w jastwje we Filipi, wón w rozmołwje z jastwownikom slědowacu wažnu sadu praji: „Wěr do Jězusa a budžeš wumóženy, ty a twój dom!” (Japoštołske skutki 16,31). Tute poselstwo je drje krótke a jasne - ale móže žiwjenje radikalnje změnić. Hišće w samsnej nocy nańdže jastwownik wěru do Boha.

Na kóždy pad dyrbymy wědžeć: Jězus chce nas před zatamanjom, helu, zachować. Wo njebjesach a heli praji Swjate pismo, zo budu tam čłowjekojo wěčnje. Jedna městnosć je překrasna, druha hrózbna. Třeća městnosć njeeksistuje. Pjeć mjeńšinow po smjerći nchtó wjace prajić njebudže, zo je so ze smjerću wšitko skónčiło. Na wosobje Jězusa so wšitko rozsudži. Naše wěčne byće wotwisuje wot jeničkeje wosoby: wot Jězusa – a našeho počaha k njemu!

Hdyž běch w Pólskej z přednoškami po puću, wopytachim bywše koncentraciske lěhwo w Auschwitzu. Tute koncentraciske lěhwo (KZ) nacije za čas 2. swětoweje wójny natwarichu. W Auschwitzu ludźi systematisce zamordowachu, kotrychž nacije přesćěhowachu. Hrozne wěcy su so tam stawali. W lětach wot 1942 do 1944 běchu tu nacije wjace hac 1,6 milionow ludźi – předewšem Židow – z plunom zajědojčili a potom spalili. W literaturje rěči so wo „heli w Auschwitzu”. Sym wo tutym pomjenowanju přemyslował, hdyž je nas přistajena přez plunowu komoru wjedła, w kotrejž je runočasnje 600 ludźi zahinyło. To sej čłowjek ze strowym rozumom předstajić njemóže. Ale je to woprawdže hela była?

Smy sej plunowe komory jenož tohodla wobhladać móhli, dokelž so hroza w januarje 1945 skónči. Nětko móže

sej kóždy něhdyši KZ wobhladać. Płunowe komory w Auschwitzu su byli časowje wobmjezowane. Hela Swjateho pisma pak je wěčna. W zachodnej hali džensnišeho muzeja sym wobraz widzał, kotryž Chrystusa na křižu předstaja.

Jaty bě swoju nadźiju na Skřižowaneho z hozdžom na scěnu narysował. Tež tutón wumělc w płunowej komorje zahiny. Wón znaješe Jězusa, wumóžnika. Wón drje zahiny na njesměrnje hróžbnym městnje, tola njebjesa běchu jemu wotewrjene. Z teje hele pak, před kotrejž Jězus w Nowym zakonju (na př. Matej 7,13; 5,29-30; 18,8) tak wuraznje warnuje, njemóžeš wučeknyć a njenańdžeš wumóženje, hdyž sy tam dóšoł. Dokelž je hela - so wot Auschwitzta rozeznawajo - wěčna, njemóžeš ju ženje wohladać.

Tež njebjesa su wěčne. A to je městnosć, kotruž je nam Bóh spřihotował. Dajće so tohodla přeprosyc do njebjes. Wołajće so k Jězusej a rezerwujće sej městno w njebjesach. Po wěstym přednošku so mje žona cyle rozhorjena woprašo: „Je to scyła móžno, sej w njebjesach městno rezerwować? To klinči tak za pućowanskim běrowom!” Přihłosowach jej: „Štóž sej městno njerezewuje, njedóńdže k cylej. Jeli chceće na kupu Hawaii, trjebaće tola tež plaćiwu tiket.” Dale so žona prašeše: „Tiket dyrbi so tola zaplaćić?!” „Haj wězo, tiket do njebjes tež! Ale wón je tak drohi, zo jón z nas nchtó zaplaćić njemóže. Naše hrěchi tomu zadžěwaja.

Bóh w swojich njebjesach hrěch nječerpi. Štóž chce po tutym žiwjenju wěčnje pola Boha w njebjesach być, dyrbi być bjez winy. Tute wumóženje je jenož přez někoho móžne, kiž je bjezhřešny – a to je Jězus Chrystus. Jenož Wón móže to zaplaćić! A Wón je zaplaćil ze swojej kreju, ze smjerću na křižu”.

A što dyrbju ja nětko činić, zo do njebjes přińdu? Tež nas přeprošuje Bóh k wumóženju. Na wjele městnach nas Swjate pismo namołwja, zo bychmy na wołanje Boha reagowali:

- **„Wojujće wo to, zo byšće přez wuske wrota přešli!”** (Lukaš 13,24).
- **„Nakazajće so, přetož přibližiło je so njebjeske kralestwo!”** (Matej 4,17).

- **„Zastupće z wuskimi wrotami, přetož šěroke su wrota a šěroki je puć, kiž do zahuby wjedže, a wjele je tych, kiž po nim kroča. Wuske su wrota a wuski je puć, kiž do žiwjenja wjedže, a mało je tych, kotřiž jón nadeńdu”** (Matej 7,13-14).
- **„...,sahaj do wěčneho žiwjenja, za kotrež sy powołany”** (1. Timotejej 6,12).
- **„Wěr do Knjeza Jězusa, potom budžeš wumóženy, ty a twój dom!”** (Japoštolske skutki 16,31).

To wšitko su naležne a dorazne přeprošenja. Teksty su chutne, zasadne a dorazne. Jednamy konsekwentnje, hdyž na přeprošenje do njebjes z modlitwu wotmołwimy, kotraž by móhla takle formulowana być: „Jězus Chrystus, sym dotal tak žiwy był, jako njeby Ty scyła eksistował. Nětko sym spóznał, što Ty sy, tohodla so na Tebje přeni króc z modlitwu přiwobroču. Wěm nětko, zo dawatej njebjesa a tež hela. Zachowaj mje před helu, do kotrejež bych swojeje wulkeje winy dla, wosebje njewěry dla, poprawom přišoł. Moje přeće je, jónu na wěčnje pola Tebje w njebjesach być. Mi je wědome, zo njemóžu do njebjes přińc ze swójskej zaslůžbu, ale jenož přez to, zo do Tebje wěrju. Dokelž mje lubuješ, sy tež za mnje na křižu wumrěł a sy moje hrěchi na so brał a je za mnje zaplaćil. Za to so Tebi džakuju. Ty widžiš wšitke moje winy, tež te z džěcatstwa.

Kóždy jednotliwy hrěch mojeho žiwjenja je Tebi znaty – wšitko, štož je mi nětko wědome, ale tež wšitko, štož sym hižo dawno zabył. Ty wšitko wo mni wěš, dokelž Ty mje dokładnje znaješ. Ty znaješ moje wjesela a moju

zrudobu, moje starosće a dwěle. Před Tobu sym kaž wotewrjena kniha. Tajki, kaž sym a kaž sym dotal žiwy był, njemóžu před Tobu a před žiwym Bohom wobstać a njebjesa widžeć.

A tohodla Će prošu, wodaj mi wšitke moje winy. Swoje hrěchi z cyłjeje wutroby wobžaruju. Prošu pomhaj mi, wšitko wotpołožić, štož před Tobu prawe njeje a daruj mi nowe zwučenosće, kotrež Ty žohnuješ. Wotewrěj mi puć k Swojim słowam Swjateho pisma. Pomhaj mi, zo rozumju, štož chceš mi w nim prajić, a zo přez Twoje słowo nowu móc a žiwjensku radosć namakam. Ty dyrbiš wot nětka mój Knjez być, ke kótremuž rady słušam a kótnehož chcu scěhować. Pokaž mi prošu puć, po kotrymž dyrbjju kročić. Ja so Tebi džakuju, zo sy mje wusłyšał. Wěrju Twojim slubjenjam, zo sym nětko, dokelž sym so Tebi přiwobrocił, džěćo Bože, kotrež budže raz na wěčnje pola Tebje w njebjesach. Ja so wjeselu nad wulkej hnadu, zo sy nětko hižo přeco ze mnu. Prošu pomhaj mi namakać ludźi, kotřiž do Tebje wěrja a daj mi namakać ze Swjatym pismom zwjazanu wosadu, hdžež móžu prawidłownje Twoje słowo słyšeć. Amen.”

Direktor a profesor n.w.
dr.-inž. Werner Gitt

Original Title: Wie komme ich in den Himmel?
Author's home page: www.wernergitt.de
Translation from German: Dr. Ruth Mrosk

Publisher: Bruderhand-Medien
Am Hofe 2 29342 Wienhausen; Germany
Tel.: +49 (0) 51 49 98 91-0, Fax: -19
E-Mail: info@bruderhand.de; Homepage: bruderhand.de

Nr. 850 – Sorbisch/Sorbian – 3rd edition 2013

